

Rigsretten, savner det jo mening. Som om det var spørgsmålet om, hvor mange vidner, altså kvantiteten, der var det afgørende! Hverken anklagerne eller nogen anden aner, om den afgørende bevisførelse – det vidneudsagn, der kan have udslagsgivende virkning for rettens afgørelse – måtte være blandt de resterende.

Hertil kommer, at Erik Ninn-Hansen ikke med fuld kraft vil have mulighed for at varetage sit eget forsvar. Det har i særlig grad betydning i forbindelse med en rigsretssag. At den tidligere minister kan give en samlet fremstilling af hele sin vurdering af sagen, må naturligvis have stor betydning for rettens vurdering af forløbet og skyldspørgsmålet.

I debatten er det, som om nogle på det juridiske område gerne vil være klogere end Rigsretten og på det lægelige område klogere end Retslægerådet. Jeg synes, at Folketinget skulle forholde sig til de to helt afgørende udtalelser, der foreligger, nemlig Rigsrettens beslutning og Retslægerådets udtalelser. Kendsgerningen er, at Retslægerådet klart fastslår, at Erik Ninn-Hansen er syg, og Rigsretten fastslår, at der ikke er mulighed for at videreføre sagen, hvis Erik Ninn-Hansen ikke er til stede i retten. Lægger vi de to udtalelser sammen, er der med andre ord ingen som helst udsigt til, at denne sag kan afsluttes.

Frem for at Folketinget måske i de kommende fem år, indtil Rigsretten falder for pensionsalderen, med faste mellemrum skal diskutere denne sag, ville det være mere korrekt, hvis vi i dag traf den beslutning, som alligevel på et tidspunkt vil være uundgåelig.

Jeg tror, flertallet kommer til at fortryde sin beslutning, for én ting er nemlig sikker: Rigsretssagen er i sin substans afsluttet. Det, vi oplever nu, er alene den politiske forlængelse af sagen.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (FP):

Jeg nåede ikke herop for et øjeblik siden, da jeg ønskede at kommentere hr. Bjørn Elmquists korte bemærkning.

Det var i forbindelse med, at hr. Bjørn Elmquist siger, at der jo ikke er tale om en politisk domstol, og så nævner hr. Bjørn Elmquist bl.a., at der er højesteretsdommere med.

Jamen hr. Bjørn Elmquist glemmer jo for det første, at halvdelen af dommerne i Rigsretten er udpeget af de politiske partier. Hr. Bjørn Elmquist glemmer også, at Folketingets medlemmer

er anklagemyndighed – som det har været nævnt heroppefra flere gange – og jo faktisk også er politikere. Hr. Bjørn Elmquist glemmer også det faktum, at en rigsretssag kun kan rejses mod ministre, som vel i øvrigt også er politikere, og hr. Bjørn Elmquist glemmer det forløb, som gik forud for Rigsrettens start. Jeg tror ikke, der er mange, der er i tvivl om, at der er meget, meget politik involveret i starten på rigsretssagen, i, at Folketinget bestemte, at rigsretssagen skulle køre mod tidligere justitsminister Erik Ninn-Hansen. De forhold mener jeg betyder, at vi har at gøre med en politisk domstol. Det mener jeg for så vidt er meget legitimt, men jeg synes bare, hr. Bjørn Elmquist glemmer det fatalt i sit tidligere indlæg.

(Kort bemærkning).

Torben Lund (S):

Det er til hr. Hans Engells indlæg, som trods alt, synes jeg, skal have to bemærkninger med på vejen.

Det var et lidt forbavsende indlæg på to punkter. Jeg synes, at man er nødt til at sige, for at det i hvert fald skal stå klart over for offentligheden, at spørgsmålet om hr. Erik Ninn-Hansens helbred jo af Retslægerådet bliver udtrykt på den måde, at det spørgsmål kun med fuld sikkerhed kan besvares på et senere tidspunkt, nemlig i begyndelsen af 1995. Det fremgår direkte af den udskrift, vi har fået fra Rigsretten. Det bør dog i hvert fald stå klart.

Det andet var bemærkningerne fra hr. Hans Engell om præcedensvirkningen. Når hr. Hans Engell nævner, at i den henvendelse, Folketinget har fået fra de to anklagere, er det spørgsmål ikke direkte nævnt, og når det så bruges som argument for, at præcedensspørgsmålet og eventuelt også spørgsmålet om forskelsbehandling ikke skal spille nogen rolle og ikke vil spille nogen rolle i den her sag, så synes jeg, det er skuffende i betragtning af, at vi to gange i udvalget – men jeg kan jo ikke referere fra udvalgsmøderne – har drøftet spørgsmålet om præcedens. Jeg går vel ikke for langt ved at sige, at den udlægning, hr. Hans Engell har givet her af anklagerens holdning til spørgsmålet om præcedensvirkningen, stemmer meget dårligt med virkeligheden.

Så jeg synes, det havde været fair, når man nu vil bruge denne skriftlige henvendelse her i Folketingssalen, så i hvert fald at henvise til de drøftelser, der har været af det spørgsmål i Udvalget for Forretningsordenen.